

Lost and Lassoed

Lyla Sage

Lost and Lassoed

Rebel Blue Ranch

Översättning Ida Ingman

Lovereads

Lovereads

Lovereads, Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
info@lovereads.se | www.lovereads.se

Copyright © 2024 by Lyla Sage
Swedish translation rights arranged with
Sandra Dijkstra Literary Agency
All Rights Reserved
First published by The Dial Press,
an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, New York.
Originalalets titel: Lost and Lassoed
Översättare: Ida Ingman
Omslagsillustration och design: Austin Drake
Omslagsanpassning: Malin Tegendal
Första tryckningen
Tryckt hos ScandBook, EU 2026
ISBN 978-91-90030-43-1

Till alla som kom till tredje kapitlet av *Done and Dusted* och genast började hoppas på Gus och Teddy. Äntligen får ni ta del av deras historia. Tack för att ni väntade.

Och till min pappa, den stoltaste mannen i världen.

1

TEDDY

Det fanns inget som signalerade en god morgon som lukten av gammal cigaretttrök och utspild öl. Det var en sak att komma in på Devil's Boot på kvällen, ärligt talat var det en av mina favoritsaker. Men dagtid kändes det snarare som en attack mot ens sinnen. Jag kunde nästan känna hur resterna av alla dåliga beslut klängde sig fast vid min mockajacka (gräddvit, med massor av fransar, den var gullig men också ganska tuff).

Så varför var jag på väg in på Wyomings sunkigaste bar klockan sju en söndagsmorgon? För att min bästa vän bett mig komma och jag skulle göra vad som helst för henne.

Emmy Ryder och jag hade i princip varit bästa vänner sedan födseln. Min pappa började jobba på hennes familjs ranch när jag bara var några månader gammal och Emmy bara var ett par månader äldre än jag. Mitt första minne är av oss två som hoppar över en av de smalare delarna av bäcken som rinner genom Rebel Blue Ranch. Vi hoppade fram och tillbaka, gång på gång, ända tills Emmy halkade och föll ner i vattnet. Jag kan fortfarande höra hur det skvätte och hur stenarna klapprade när hon ramlade. Nästan genast svällde hennes fotled upp som en ballong, och trots att jag bara var fem eller sex år visste jag att en fotled inte skulle se ut så. Jag hjälpte henne upp ur bäcken och hon lutade sig mot mig hela vägen hem.

Vi har lutat oss mot varandra ända sedan dess.

Det var hennes fästman Luke Brooks som ägde Devil's Boot. Han hade ärvt stället från sin pappa några år tidigare, och var faktiskt en jävligt bra ägare. Brooks hade många planer för baren. Den största var att installera en mekanisk tjur – nej, jag skämtar inte – och det är därför jag ska ägna min söndag åt att gå igenom kartonger och sopa upp trettio års damm och smuts och gud vet vad mer för att göra plats åt den.

Men det gjorde mig inget. Dessutom kan man säga att jag stod i skuld till honom, eftersom jag hade sparkat ut honom ur hans och Emmys säng kvällen innan så att hon och jag kunde ha tjejkväll.

Emmy och Brooks stod med huvudena tätt ihop och pratade i baren. Jag hade sovit över hos dem men åkt tidigt för att köpa kaffe och ge dem lite egentid, vilken de säkert ägnat åt att ha sex i duschen, för de var så jävla kåta på varandra.

Ibland när de blev lite för intima ute bland folk fick jag lust att ta en sprejflaska och spruta vatten på dem, så där som man gör när en katt eller hund inte sköter sig.

Men Emmy och Brooks var gjorda för varandra, och jag älskade dem båda två. Våldigt mycket. Jag älskade Emmy mer förstås, men Luke Brooks hade växt på mig de senaste åren. Det var fint att se sin bästa vän bli älskad på ett sätt som man vet att hon förtjänar.

”Kaffet är här”, sa jag för att de skulle höra att jag kommit.

Emmy vände sig till mig.

”Tack gode gud, du är en hjälte.” Hon hade på sig linnet som hon fick av mig i födelsedagspresent, med texten *Lukes Kuddar* över bröstet, och ett par svarta tights.

Det slog mig att jag hade klätt upp mig lite väl mycket för att ägna dagen åt att städa ut andra våningen på Devil's Boot. Jag hade på mig Wranglers, ett svart linne, och så mockajackan förstås. Men jag tyckte om kläder och hur jag kände mig när jag valde ut en outfit som jag tyckte om, och den här gillade jag verkligen. Kläder var som en rustning, och en rustning var

precis vad jag skulle behöva om en viss av Emmys storebröder dök upp i dag.

Inte Wes. Jag älskade Wes.

Jag räckte Emmy hennes kaffe och hon tog tacksamt emot det. Hon slöt fingrarna runt muggen och drack en klunk. Diamantringen i guld som hon numera bar på vänster ringfinger glittrade i ljuset. Hon tittade på mugghållaren som jag höll i. Det var två kaffe kvar, en islatte med socker till mig och vanligt svart till Brooks.

Emmy höjde på ena ögonbrynet.

”Vad konstigt”, sa hon. ”Jag vill minnas att jag bad dig köpa kaffe till Gus också.”

”Va? Jaha”, sa jag och ryckte på axlarna. ”Jag måste ha glömt det.” Gus var Emmys storebror, Brooks bästa vän och, framför allt, min ärkefiende.

Det är komplicerat att bo i en liten stad.

Det var inte så att jag hatade Gus . . . eller . . . glöm det förresten. På sätt och vis hatade jag honom faktiskt. Jag minns inte hur det började (det är i och för sig en lögn, men det spelar ingen roll). Framför allt kände jag alltid att han inte gillade mig, så därför gillade jag inte honom. Sen blev det bara värre och värre, tills vi började vara så där härligt elaka mot varandra typ hela tiden.

Han var bara så . . . grinig. Män som ser bra ut borde inte få vara så jävla dryga. Det var falsk marknadsföring.

Och han blev värre med åldern.

Emmy suckade.

”Vad sägs om att vi försöker vara trevliga i dag?” frågade hon.

”Jag vet inte”, sa jag. Brooks som stod kvar vid bardisken skratade. Jag gick dit och gav honom hans kaffe. Han lyfte det som för att skåla.

”Tack, Ted”, sa han. ”Gus kommer först om ett tag så du har fortfarande tid att förbereda ditt ordkrig.”

”Där ser du”, sa jag och såg på Emmy. ”Han fattar.”

Emmy gav Brooks en menande blick, men han blinkade bara till svar. Jag såg hur hon mjuknade.

”Jag tänkte att det vore trevligt om vår bestman och hederstärna inte hatade varandra”, sa hon. Ordet ”hederstärna” fick det att värka till i bröstet.

Det är klart att jag var glad att få vara Emmys brudtärna. Jag såg fram emot hennes bröllop, hennes liv och allt det där. Men ibland när vi pratade om bröllop blev jag ledsen. Inte otröstlig eller så, men det kändes som om min glädje för min bästa väns skull konkurrerade med min sorg för min egen, som om det pågick en boxningsmatch mellan dem i mitt bröst.

Det påminde mig om att vi var i olika faser av våra liv, och det skrämde mig. Emmy hade alltid behövt mig. Vi var varandras nummer ett. Nu hade hon Brooks och jag var livrädd för att hon inte skulle behöva mig som hon gjort tidigare, att hon inte längre skulle behöva mig som jag behövde henne.

”Då kanske Brooks borde välja en bestman som inte är så lätt att hata.” Jag ryckte på axlarna och såg på honom. ”Hon har faktiskt två bröder.”

Han log bara och sa ”Jo tack.”

Emmy suckade och gick vidare. Ett par gånger i månaden försökte hon få mig och Gus att komma överens. Det funkade aldrig men jag beundrade hennes envishet. Min bästa vän gav aldrig upp. Hon visade mig en lapp på bardisken, en checklista som hon och Brooks hade gjort för den här dagen. Målet var enkelt: Få bort allt skräp från andra våningen och flytta allt som skulle sparas till källaren.

Brooks och Gus skulle ta källaren, vilket jag inte hade någonting emot för det stället kändes som hämtat ur en skräckfilm, och jag kände inte riktigt för att bli besatt av en demon i dag. Om det inte var en väldigt sexig demon, då kunde jag låta mig övertalas. Emmy och jag skulle ta övervåningen. Brooks plan var att så småningom ordna en mindre bardisk och fler sittplatser däruppe, för att kunna

ta bort en del av sittplatserna på bottenvåningen och göra plats för den mekaniska tjuren.

När Emmy och jag beväpnat oss med soppåsar, handskar och städutrustning gick vi mot den rangliga trappan som ledde upp till Devil's Boots andra våning. Just då öppnades baddörren och Gus Ryder släntrade in. Jag kände hur blodtrycket steg.

Han hade på sig en tight och nött blå t-shirt, gråa mjukisbyxor och en keps från Carhartt. Hans mörka hår var längre än det hade varit på ett bra tag. Förra året hade han börjat odla mustasch, i stället för det vältrimmade skägg han haft sedan han var drygt tjugo. Mustaschen var fortfarande kvar, och trots att jag tyckte att den passade honom inledde jag med "Hallå där, porrmuschen. Snällt av dig att komma."

"Håll käften, Theodora", sa han utan att ens titta åt mitt håll. Han lät uttråkad. Han använde mitt fullständiga namn och det fick mig att gnissla tänder av ilska.

"Stal du den där tröjan ur Rileys garderob, eller?" frågade jag och gestikulerade mot hans tigha blåa tröja. Riley var Gus sex-åriga dotter, och tröjan smet åt runt hans bröst och biceps så den såg faktiskt ut att kunna vara hennes.

"Vet du vad", sa han och såg till slut på mig med sina smaragdgröna ögon. "Jag blir obekvämt när du tittar på mig så där."

"Och *jag* blir obekvämt när jag kan se dina bröstvårtor genom tröjan", genmälde jag. "Brooks", fortsatte jag, och kastade en blick på honom. "Jag kan inte arbeta under de här förhållandena."

Brooks ryckte på axlarna och sa "Ta det med chefen", innan han nickade mot Emmy som stod och betraktade Gus och mig. Hon var inte road.

Det enda hon sa var "Gus, du och dina bröstvårtor ska ner i källaren. Och du följer med mig, Ted." Jag gick efter henne uppför trappan men vände mig om och vinkade åt Gus.

Han pekade finger.

Jag hoppades att han skulle bli uppäten av en demon.

Några timmar senare hade Emmy och jag fyllt över tio soppåsar och smutsen från Devil's Boot hade lagt sig i ett lager på min hud. Jag hade verkligen underskattat hur äckligt det var på övervåningen. Jag fick lov att hänga min mockajacka över en stolsrygg och täcka över den med en plastpåse för att den förhoppningsvis skulle hålla sig ren. Som tur var hade jag hittat några gamla vinylskivor som Emmy sa att jag kunde ta hem. Jag skickade ett sms till pappa och berättade att vi skulle lyssna på Tanya Tucker och Willie Nelson i kväll.

När jag gick igenom några kartonger i hörnet hittade jag en hög med gamla dagstidningar. Jag drog fram en *Meadowlark Examiner* från 1965 och såg att Devil's Boot beskrevs som en av Wyomings bästa barer.

"Emmy", ropade jag. Hon satt i andra änden av rummet och hade just dragit fram en blöt och smutsig tygbit ur någon vrå, men tittade upp när jag ropade. "Har du sett de här?"

"Fler dagstidningar?"

"Ja", svarade jag. "Vadå finns det ännu fler?"

Emmy nickade.

"Vi hittade några kartonger i källaren. Luke vill behålla dem. Jag tror att han vill rama in några stycken. Du och Ada skulle säkert kunna komma på något coolt att göra också." Ada var Wes flickvän. Hon var inredningsarkitekt och imponerande kreativ. Jag gillade att måla och göra saker med händerna så vi kom bra överens.

"De är riktigt coola", sa jag och bläddrade igenom fler tidningar. Det fanns historier om Devil's Boot och foton från baren historia. Enligt ett exemplar av *Jackson Hole News* var det den mest unika baren i hela Wyoming.

"Kan du bära ner den där kartongen till källaren? Det finns en liten garderob längst in i korridoren där vi ställde de andra."

"Du vet vad jag känner för källaren", klagade jag.

Emmy skrattade och sa "Jag antar att det här är din chans att

leva ut den där demonromansen som du berättade om i går kväll.” Jag fnös. Jag fattade inte hur hon kunde använda mina boktips emot mig.

”Okej då”, muttrade jag. ”Men om jag blir mördad där nere, eller förd till någon ondskefull dimension, kommer du att få väldigt dåligt samvete över att du tvingade mig till det här.” Jag drog på mig jackan, jag ville inte lämna den utom synhåll. Dessutom behövde jag se snygg ut ifall den där sexiga demonen dök upp.

Emmy la en hand över hjärtat.

”Jag lovar att du ska få den bästa begravningen som Meadowlark, Wyoming någonsin skådat”, sa hon.

”Glöm inte att jag vill bli kremerad och uppskjuten som fyrverkerier”, svarade jag.

”Medan Kiss framför ’I Was Made for Loving You’”, sa hon med en avfärdande gest. ”Jag vet, jag vet.” Jag bestämde det när Emmy och jag gick i sexan. Snacka pangslut, eller hur?

Jag tog kartongen och gick nerför de två trapporna. Det var mörkt i källaren. Det här var första gången jag hade tagit mig hela vägen hit ner, och det var verkligen läskigt. Var höll Brooks och Gus hus?

Lukten av cigarettrok och gammal öl var inte lika stark i källaren. Mest luktade det bara gammalt. Det var också mycket svalare här, antagligen på grund av all övernaturlig aktivitet. Golvplan-korna knarrade under mina fötter. Just som jag började slappna av lite hördes en hög smäll och jag rusade i väg mot garderoben i slutet av korridoren.

Jag behövde komma bort från den här obehagliga källaren, nu sket jag i de sexiga demonerna. När jag kom fram till garderoben fastnade jackan i dörrhandtaget så att dörren slog igen bakom mig och det blev alldeles mörkt. Jag tappade kartongen med tidningar och hörde ett frustrerat muttrande.

Det var någon i garderoben.

Jag vände mig om, försökte rycka loss jackan och samtidigt få upp dörren. Jackan lyckades jag få loss, men jag kände att det hade blivit en reva där den hade fastnat. Dörren, å sin sida, gav inte med sig.

”Vad fan, Theodora?” hördes en djup och ilsken röst säga precis bakom mig.

Och det var så det gick till när jag låste in mig i en garderob med Gus Ryder.

Fan också.

2

GUS

Jag hade hört hennes jävla boots när hon kom nerför trappan. Jag hade skakat på huvudet och irriterats över att jag kunde höra att det var hennes fotsteg. Det var ingen annan som marscherade runt som om de ägde stället, inte ens Brooks, och då var det ändå han som faktiskt ägde stället.

Jag smög in i garderoben för att slippa henne. Det var minst sagt en rejäl överraskning när hon sedan, lika smidig som typ en tornado, dundrade in i samma garderob och släppte ner en jävligt tung låda på min fot, och dessutom slog igen dörren bakom sig så att vi inte såg någonting.

Toppen. Riktigt jävla toppen.

Hon stod för nära, alldeles för nära. Irriterande nog var Teddy alltid med, hade alltid varit det och skulle antagligen alltid att vara det.

”Öppna dörren, Teddy.”

Jag hörde hur hon ryckte i dörrhandtaget och tryckte sig mot dörren.

”Jag försöker faktiskt”, sa hon. ”Jag får inte upp den.”

Herregud. Jag hade inte tid med det här.

”Flytta på dig”, sa jag och försökte tränga mig förbi Teddy. Så fort min kropp snuddade vid hennes fick jag en stöt som om jag

hade rört vid ett elstängsel. Och det är, om någon undrar, inte en särskilt skön känsla.

En av de mest irriterande sakerna med Teddy? Det är att hon känns bekväm, trots att jag inte vill att hon ska göra det.

Tänk inte på det.

Men det hade gått sju år och jag tänkte fortfarande på det. Det var det här som var det ironiska: jag gillade inte ens Teddy. Alls.

Teddy Andersen ställde bara till med problem. Och var högljudd.

”Om jag inte får upp den kommer inte du att få det heller”, fräste Teddy, men muttrade sedan tyst ”om den inte är svag för idioter.” Vilket jag så klart hörde.

Hon aktade sig och jag famlade efter dörrhandtaget och försökte trycka ner det, men det satt fast.

Helvete.

”Jag sa ju det.” Teddys röst var inte riktigt bakom mig men inte heller riktigt bredvid mig. Oavsett var hon för nära.

”Vad gjorde du med den?” frågade jag frustrerat.

Det hördes nästan hur hon himlade med ögonen.

”Du måste driva med mig. Den här dörren är äldre än du”, sa hon. ”Praktiskt taget antik alltså.” Jo, jag fattade piken. ”Och så kommer du och anklagar mig?”

”Det var du som stängde den”, sa jag och var redan riktigt irriterad. Min stubin kändes alltid jävligt mycket kortare när jag var med Teddy.

”Det var inte ens meningen. Den fastnade i min jacka, så nu har den ett hål som är lika stort som ditt ego.” Gud vad hon var irriterande. ”Den är vintage”, klagade hon.

”Vi är inlåsta på obestämd tid i en garderob i källaren på en bar, och du oroar dig för din dumma jacka?”

”Den är inte dum”, sa hon. ”Och vi är inte inlåsta på obestämd tid. Du kan väl bara ringa Emmy eller Brooks.”

Det var en bra idé, men det tänkte jag inte säga till henne. Jag

stoppade ner handen i fickan, men när jag inte kände telefonen där svor jag lågt. Jag hade lämnat den på passagerarsätet i pickupen.

”Du har ingen telefon, eller hur?” Jag såg henne inte, men visste ändå att hon antagligen la armarna i kors över bröstet, kisade med ögonen och la huvudet på sned, så att hennes dumma hästsvans gungade i takt med rörelsen.

Till och med i mörkret fick jag kämpa emot lusten att ta tag i den där kopparfärgade tofsen och rycka i den.

”Nej”, fräste jag. ”Jag har inte min telefon. Du får ringa.”

”Men Gussy”, sa hon – och jag fick rysningar av det där smeknamnet och av hur äckligt sliskig hennes röst lät när hon var irriterad – ”Jag har inte heller min telefon. Den är däruppe.”

Men vad i helvete.

Jag drog handen över ansiktet och stönade frustrerat. Av alla platser jag ville vara på var inlåst i en garderob med Teddy den absolut sista. Men jag visste att det fanns många som nog hade velat byta med mig.

Det var inte roligt att behöva erkänna det, men Teddy var jävligt snygg. När vi växte upp tänkte jag aldrig på det. Teddy var åtta år yngre än jag, och jag var inget äckel. Men sedan när Emmy och Teddy tog examen bar Teddy en mörkgrön klänning som bara . . . det spelar ingen roll. Poängen är att jag vet att hon ser bra ut. Att hon är vacker till och med. Men vacker som ett lejon eller en arg älg eller något annat stort farligt djur. Vackert att titta på, men som man inte ville komma för nära eftersom det då skulle skära upp ens hals eller trampa ner en eller spetsa en på sina enorma horn.

Så visst. Teddy var vacker och så.

Men jag ville inte bli uppäten levande.

Jag började banka på dörren och ropa på Emmy och Brooks.

Teddy suckade.

”Emmy kommer att komma och leta efter mig så fort hon märker att jag har varit borta i några minuter. Ta det lugnt.”

”Hur vet du det?” frågade jag.

”För att jag känner Emmy. Hon kommer inte att lämna mig i den här skräckfilmskällaren.” Hon hade antagligen rätt, men jag brydde mig inte. Jag ignorerade henne och fortsatte banka på dörren. ”Men för guds skull, August. Lugna ner dig.”

”Säg inte åt mig vad jag ska göra”, fräste jag. Den här kvinnans blotta existens irriterade mig. Varför var Emmy tvungen att ha en vän som var sinnebilden för en irriterande människa? Kunde hon inte ha en trevlig och normal vän som inte fick mig att vilja dunka huvudet i väggen?

Eller en vän som av en händelse inte alltid befann sig på brottsplatsen när Emmy gjorde något dumt.

”Säg inte åt mig vad jag ska göra”, härmade Teddy mig och jag stönade frustrerat. ”Är du mörkrädd, Gussy?”

”Nej, men om jag inte minns fel så är du det”, svarade jag vasst. Jag hade känt Teddy i hela hennes liv, bokstavligt talat, eftersom hennes pappa hade börjat jobba för min pappa när hon bara var en bebis. Jag kommer ihåg dagen när Hank Andersen rullade in på Rebel Blue Ranch i sin guldfärgade El Camino och hade Teddy med sig. Jag var sju eller åtta då och Teddy var inte alls lika irriterande, antagligen för att hon inte kunde prata än.

Teddy daskade till min arm.

”Det är jag inte alls!” Varför kunde hon inte hålla händerna i styr?

”Varför sprang du i så fall genom källaren som en uppskrämd häst?”

”För att jag ville komma undan dig, naturligtvis.”

”Gick det bra, tycker du?” frågade jag. Hon var så nära. Jag kände hennes andetag när hon pratade. Det påminde mig om hur de hade känts mot min hals. *Helvete. Skärp dig, Ryder.*

”Det skulle ha gjort det, om du inte hade varit ett äckel som gömmer dig i garderober. Vad gjorde du ens härinne?” Jag kunde inte säga att jag gömde mig för henne. Då skulle hon bli alldeles för nöjd.

”Kan du sluta prata?” sa jag. ”Jag får ont i huvudet.” Jag hade faktiskt huvudvärk, men för en gångs skull var det inte på grund av Teddy. Jag hade sovit lite för lite den här veckan, och det började komma i kapp mig.

Jag märkte att Teddy hade kommit på ett syrligt svar, men just då hördes ett högt knarrande som kom från någon annanstans i källaren. Teddy flämtade till. Hon tog tag i min hand och hoppade närmare.

”Vad var det där?”

Herregud, varför måste hon röra mig hela tiden.

”Vem är det som måste lugna sig nu?” frågade jag och ryckte loss min hand. Jag gillade inte hur det kändes när hon rörde vid mig. ”Det här är en gammal byggnad. Det knarrar överallt.” Teddy sa inget, hon verkade inte övertygad. ”Och hur som helst, du var väl inte mörkrädd?”

”Nej, det är jag inte”, sa hon. Hon måste ha rätat på sig, för jag kände hur hennes bröst snuddade vid mitt. *Fan*. ”Jag är rädd för det som gömmer sig i mörkret. Det är skillnad.”

”Och vad tror du det är som ’gömmar sig’”, jag gjorde citattecken i luften trots att hon inte kunde se mig, ”i källaren på Devil’s Boot?”

”Demoner”, sa Teddy. ”Och inte av det sexiga slaget, om jag får gissa.” Vad fan snackade den här kvinnan om?

”Du är galen”, sa jag. Jag tänkte dra handen genom håret men då råkade den snudda vid Teddys midja i stället. Jag kände hur hon stelnade till och jag ryckte åt mig handen direkt.

”Och du är en idiot”, sa hon, men inte med sin vanliga själv-säkerhet. Hon lät nästan . . . andfådd?

Vi måste ut härifrån. Jag fortsatte banka på dörren. Den här gången gjorde Teddy likadant. Hon tänkte nog samma sak.

Efter kanske en minut hörde jag Brooks röst, tack gode gud, precis utanför dörren.

”Gus? Varför är du i garderoben?”

”För att Theodora alltid ställer till det, var hon än befinner sig.”
Teddy slog till mig på armen. Om hon gjorde så en gång till tänkte jag knyta fast händerna bakom ryggen på henne.

Nej, vänta, inte så. Fan i helvete.

”Är Teddy också där?” frågade Brooks.

”Ja”, skrek Teddy. ”Och det är det sista hon vill.” Brooks svarade inte.

”Släpp ut oss då”, sa jag. ”Den där jävla dörren har fastnat.”

”Jag vet inte om det är någon bra idé”, sa Brooks. Jag hörde på rösten att han log. *Idiot*. ”Jag kommer att få pluspoäng hos Emmy om jag lämnar kvar er här, så att ni får reda ut era problem.”

”Våga. Inte. Tänka. Tanken.” Teddys ton var giftig.

”Du får inga pluspoäng hos Emmy om vi tar livet av varandra”, sa jag. ”Och jag svär till gud Brooks, jag kommer att hemsöka dig så jävla mycket.”

”Jag med”, inflikade Teddy.

”Är det här första gången ni två har varit överens om något?” frågade Brooks, nu lät han ännu mer road. Men det var det faktiskt inte. Det fanns ett annat tillfälle när Teddy och jag hade varit överens, men vi hade varit jävligt noga med att vi aldrig skulle prata om det igen. ”Det verkar som om garderoben gör nytta.” Handtaget trycktes ner och ett ögonblick senare öppnades dörren och ljuset flödade in i det lilla utrymmet. ”Det är lika bra att sluta när vi är på plus.”

Teddy och jag snubblade ut ur garderoben. Det var så mörkt därinne att jag blev tvungen att kisa när jag kom ut i ljuset.

Samtidigt som mina ögon vande sig vid ljuset hörde jag Teddy säga ”Tack gode gud.” Jag såg på henne. Hon andades tungt och var rosig om kinderna.

Det såg ut på henne som om vi hade gjort betydligt mer än bara bråkat därinne i garderoben.

Jag bet ihop hårt.

”Hur gick det här ens till?” frågade Brooks och gestikulerade mot garderoben.

”Orkanen Theodora”, förklarade jag och himlade med ögonen. ”Hur skulle det annars ha gått till?” Teddy slängde den rödbruna hästsvansen över axeln och log som om hon precis fått en komplimang. ”Att bli jämförd med en orkan är faktiskt ingenting positivt”, sa jag till henne.

”Jaså?” sa hon sarkastiskt. ”Jag vet inte jag. Kraftfull, ihärdig . . .” Hon räknade upp adjektiven på fingrarna.

”Destruktiv, förödande . . .” kontrade jag.

”Förödande vacker?” sa Teddy innan jag hann avsluta. Jag himlade så kraftigt med ögonen att jag blev rädd att de skulle fastna.

Jag öppnade munnen men stängde den igen. Jag kom inte på någon bra replik, vilket var det värsta som kunde hända när jag gick en match mot Teddy.

”Det är lugnt, Gussy”, viskade hon. ”Jag ska inte berätta för någon att du tycker att jag är vacker. Det är den här skvallerbyttan du måste oroa dig för.” Hon nickade mot Brooks som såg ut som att han tänkte förneka det, men just då hördes Emmys röst ifrån trappan.

”Ted?” ropade Emmy. ”Är allt som det ska?”

”Ja!” skrek Teddy tillbaka. Hon vände sig till mig igen. Jag trodde att hon skulle ge mig dödsstöten, men i stället gick hon bara förbi. Samtidigt tryckte hon in ena pek fingret i min bröstkorg och sa ”Vad är det där?”

Jag tittade ner och då snärtade hon mig på näsan.

Fan också. Jag föll för det varenda jävla gång.

Hennes irriterande skratt ekade mellan väggarna när hon försvann uppför trappan.